

Hordalék I. (2016; vegyes technika)

Kovács Péter kiállítása a B 32 Galériában

A kiállítás plakátján ez olvasható: Pet'R / Rajzok. Milyen rajzok? Mit közvetítenek? Mindezt a külföldön is jól ismert művésznév, a Pet'R sugallja: rejtélyes vonalhálót, az élet bonyolultságával. Ebben a meg-megszakadó vonallét varázslatban sok megcsavart gerinc (vagy annak látszó kollektív) van. És a testet behálózó érhálózat is szemünkbe tűnik. Nem beszélve a foszlány különlegességéről, az uszadék(fa) – az emlékezés tengerén lebegő s majd kikötő „tárgy” mint mementó – gazdagságáról.

Miképp lehetséges, hogy ebben az utolsó porcikájáig visszavont csont-kollekcióban, tekervényben, az újra és újrakezdődő, meg-megszakított – nyilván a létezés (netán a vég?) egyszerű bonyolultságát rögzítő – ide-oda kanyargó, szenvedélyes vonal-kavalkádban ott van mindennapjaink öröme és bánata? Az újrakezdés, minden pillanatban az újrakezdés lendülete?

Kovács Péter játszik velünk. Játszik a nézővel, mintha arra akarná sarkallni, hogy nézzen az ugyan organikus zűrzavarnak tetsző, ám valahol mégis a létezés gazdagságát mutató látvány mögé. Bravúros ceruzájával (grafitjával, krétájával, szenével) nem csupán a megfeszítés krisztusi állapotát, és az azt követő összeomlást tudja megmutatni – lásd az Állapotrajz I. (2015), illetve a Hiányrajz I. (2009) szentséges korpuszait –, hanem a ki tudja milyen áradás után rajtunk maradt, nem is annyira a folyó, sokkal inkább a lét partját ellepő mikrokozmosz maradványait is (Hordalék I–II. – 2016).

Ha eme természeti-társadalmi térképen – innen az absztrakció sejtelmén túlmutató vonalháló intenzitása – testek, keresztre váró vagy épp a keresztől megszabaduló korpuszok feszülnek egymásnak, a Földpárna-variációk (I–II–III. – 2015–2017) ritmust kettészelő nyugalma (benne az időfoszlány robbanásra kész dinamikája) az Atlasz vállán nyugvó égbolt mítoszi hatalmáról regél. A szilánkokat, s az emberi és növényi „ujjperceket” súroló sarjadó fény fontosságáról. Mintha eme gazdag televényen is mint földpárnán (II. számú grafika) a Megfeszített feküdnék.

Ez a biztos bizonytalanság a nagyméretű, festői hatású (bársony puhaságú – kréta) grafikák motorja. Nem tudni pontosan, honnan a tágas térben lebegő (valaha életet élt?) „tárgyak” örülete. Mi, milyen emlék köti össze őket, honnan a szerkezet időfolyamot szimbolizáló, a vonalrácsok satírozott folt-tetemekkel gazdagodó hullámzása. Kiváltképp a hat méter hosszú Hordalékos szakasz (2017, grafit, szén, kréta) című kompozíción észlelni a szinte extázisban rajzoló kéz szinte kéjes örömét.

Nem próbafejtések ezek, noha sokszor annak gondoljuk őket, hanem végeredmények. Valaminő organikus állapotból és a testek (csuklók, forgók, karok, érrendszerek) hálózati dinamikájából szerveződik az anatómiai térkép. Olyan illúziót teremtve, amely által a szétszakadás és elernyedés is mozgás-imitációnak tűnhetik. Akarva-akaratlan olyan kitekintéssel, hogy a fázisrajzban – óhatatlan ez a művész szándéka is – benne legyen az egész. A lét és a nemlét, az élet és a halál teljessége.

Az ujjgyakorlatnak tetsző Tömb (2016, grafit, kréta) harminchat (!) kisméretű, vázlatnak tűnő rajzában is – tömörítő gesztussal – ott a fizikai erőnek és a gyalázatnak kitett korpusz (Biblia) megannyi stációja. És akkor még a bravúrt bravúrra halmozó Arcvesztők I–VIII. (2015–2017, grafit kréta) fejvariációiról nem is szóltam. Kovács Péter filozofikus humora a sejtésen túli rátalálásokban tobzódik. A csúnya szépség nála éppúgy igazsághordozó, mint a foszlánylétben is kikerekedő teljesség, amely az érzelemfázis intenzív átélésétől válik a valóságnál valóságosabbá.

Szakolczay Lajos